

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2020, č. j. 30 A 252/2018-48,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2018, č. j. MV-84358-6/SO-2016, zamítla žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2016, č. j. OAM-33435-18/DP-2015, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 15. 7. 2020, č. j. 30 A 252/2018-48, zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Úvodem tohoto návrhu stěžovatel cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že jeho nucené vycestování by mělo fatální dopad na jeho soukromý a rodinný život. Stěžovatel žije na území České republiky již více než pět let a nikdy se zde nedopustil protiprávního jednání. V současnosti sdílí společnou

domácnost se svými rodiči. Stěžovatel se v případě vycestování do země původu (Ruské federace) obává zpřetrhání jeho rodinných vazeb; možnost opětovného podání žádosti o pobytové oprávnění a sloučení s jeho rodinou je přitom v důsledku přetrvávajících restriktivních opatření v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 nejistá.

[4] Stěžovatel připomněl, že v jeho věci se jedná o prodloužení jeho pobytového oprávnění, nikoli jeho zrušení. Do této politováníhodné situace se přitom dostal v důsledku velkého pracovního vytížení. Stěžovatel má na území České republiky svoji společnost, v níž je jednatelem, a plní veškeré povinnosti s tím spojené. V neposlední řadě by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti došlo k nepřiměřenému zásahu do práva stěžovatele na spravedlivý proces. Poukázal také na skutečnost, že podmínky pro přiznání odkladného účinku shledal již krajský soud v řízení o žalobě.

[5] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Ve vyjádření k tomuto návrhu uvedla, že není splněna podmínka spočívající ve vzniku nepoměrně větší újmy (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Ta by mohla stěžovateli vzniknout teprve na základě správního vyhoštění ze země (zde odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). V řízení o správním vyhoštění přitom správní orgán zkoumá dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Proti případnému rozhodnutí o správním vyhoštění má stěžovatel možnost podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek. Stěžovatel je nadto zastoupen advokátem, a jeho práva jsou tak náležitě chráněna. K návštěvě České republiky může stěžovatel využít víza k pobytu do 90 dnů. Přiznal-li by v této věci Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek, musel by jej přiznat v případě každého cizince, jehož žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla zamítnuta; takový postup však zákonodárce podle názoru žalované nezamýšlel.

[6] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Podle citovaného ustanovení soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.).

[8] Je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka

pokračování

dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a doložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, proto musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[10] Stěžovatel ve svém návrhu toliko uvedl, že nucené vycestování by pro něj znamenalo újmu, spočívající zejména ve ztrátě kontaktu s jeho rodiči a dále v nemožnosti plně realizovat svá procesní práva v řízení o kasační stížnosti. Svá tvrzení ovšem nepodložil konkrétními důkazy, ze kterých by byla zřejmá jemu hrozící újma, ani jejich provedení soudem nenavrl. Žádné takové skutečnosti Nejvyššímu správnímu soudu nevyplynuly ani *ex officio* z povahy projednávané věci, tj. ze skutečnosti, že žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Nutnost dostatečně konkrétně tvrdit hrozící újmu a doložit tato tvrzení příslušnými důkazy byla v případě stěžovatele o to naléhavější, že důvodem nevyhovění jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění byla právě zjištění správního orgánu I. stupně a žalované, že se stěžovatel po dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (od 21. 10. 2013 do 20. 10. 2015) nezdržoval na území České republiky v součtu déle než 17 dní; tato zjištění přitom nebyla relevantním způsobem zpochybněna ani v řízení před krajským soudem. Bylo proto na stěžovateli, aby intenzitu a pevnost svých rodinných vazeb na území České republiky zdejšímu soudu náležitě prokázal.

[11] Nejvyšší správní soud konečně nemůže odhlédnout ani od „formulářové“ podoby návrhu, obsahujícího toliko obecná a blíže nekonkretizovaná tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života cizince a práva na spravedlivý proces, která jsou podpořena obecnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by byly citované judikaturní závěry vztaženy na konkrétní případ stěžovatele. Nelze pominout ani zjevně nesprávnou a k případu stěžovatele se nevztahující formulaci „zastoupen ustanoveným opatrovníkem“ v části návrhu týkající se zásahu do práva na spravedlivý proces; stěžovatel je totiž v nyní projednávané věci zastoupen advokátem na základě plné moci.

[12] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě shledal již krajský soud, je nutno poukázat na skutečnost, že krajský soud založil své vyhovující rozhodnutí (usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 30 A 252/2018-28) toliko na

možném vzniku újmy na právu na spravedlivý proces; vycházel přitom ze stěžovatelem citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V této souvislosti je však třeba upozornit na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, podle něhož „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ve své argumentaci omezil pouze na konstatování o možném narušení jeho práva na spravedlivý proces, bude-li nucen opustit území České republiky, aniž by poukázal na případné specifické okolnosti jeho věci, plně se na danou věc uplatní shora uvedený názor rozšířeného senátu. Stěžovateli nic nebrání, aby se z Ruska spojil se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistil tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je v době rozvinutých informačních technologií zcela běžný.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní, jimiž by svůj návrh podepřel. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatele k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutí se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu